

CLARA QUERALTÓ

ET DIRÉ R.

Empúries

narrativa

Clara Queraltó
Et diré R.

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: setembre del 2021

© Clara Queraltó Olivé, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta
DIPÒSIT LEGAL: B. 12.445-2021
ISBN: 978-84-18833-01-4

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Jo hauria volgut que les coses anessin d'una altra manera. Era una sensació que tenia sovint. Perquè la vida se'm descontrolava i agafava camins que no havia pogut preveure. Encadenava descuits i indecisions. Saltava d'un error a un altre com quan una pedra rodola per la teulada, rebota amb la barana del balcó i acaba escolant-se entre les reixes de la claveguera. Jo hauria volgut mirar-me la línia de guix de la casella on era i que encaixés mínimament amb el que havia imaginat. Sentir que les coses eren estables. Volia llevar-me sense aquella migranya i aquell mal als ulls que arrossegava fins que marxava el sol.

Però això no em passava gairebé mai. La vida se'm desquadrava, com si me la dirigís algú des de ves a saber on rient a cada imprevisió. Feia tard als llocs per inèrcia, massa lenta o massa optimista, corrent i badant, perdent temps als aparadors. Podia passar tres quarts d'hora per escollir un formatge que em feia arribar tard la resta del dia i que després oblidava al seient del metro. Gastava els diners en flors, m'agradava el groc. No exagerariem gaire si diguéssim que era capaç de veure amb llàgrimes als ulls com anunciaven el número guanyador de la lo-

teria que m'havia estat a punt de comprar. Podia provar de fer tres coses alhora i no fer-ne cap de bé perquè no sabia a què renunciar. Em sabia greu dir que no. No m'agradava dir que sí. No tenia mai res clar. Travessava un pont i el feia caure perquè darre-meu s'enfonsaven totes les lleis de la naturalesa. Feia mal sense adonar-me'n i després veia que hauria sigut fàcil evitar-ho. El problema és que no sabia llegir cap dels senyals que m'enviava el món. Em quedava sense paraules en el pitjor moment. Feia l'amor quan estava cansada d'estar trista. Existia profundament despistada, potser pendent d'un espai de realitat que s'estenia en unes coordenades que no eren les de la resta del món. M'equivocava perquè no sabia prendre la distància justa, no pressentia, no m'anticipava al desastre que feia mesos que se m'anunciava.

Per això vaig passar dies sense dir res, fent veure que el problema no existia. Anava unes hores a treballar a la cuina del restaurant, convençuda que si no hi pensava ho aturava temporalment. Que aturar-ho podia voler dir decidir millor com solucionar-ho. Segona mala decisió i la pedra ja estava a punt de caure al carrer.

Preferia no pensar en la realitat de, primer, creure que estava embarassada i, després, saber-ho del cert. Com que aquella notícia era un punt i a part en tot el que m'havia passat, retardava el moment de saltar de casella, odiant que fos la vida i no jo qui decidia que havia de saltar. Vaig trigar a adonar-me'n. Vaig trigar a creure-m'ho i a mentalitzar-me'n. I quan ho

vaig poder explicar ja era tard. Llavors vaig plorar molt amb la Talita que em pentinava els cabells amb els dits.

A la matinada encara no ens havíem adormit i vam aconseguir riure una mica de la situació i imaginar-nos amb un nen petit que seria de totes dues. No ho crèiem, només era una manera d'alleujar la situació. Em vaig estar tot l'embaràs assimilant el que significava. Avorrint-me el cos, no reconeixent-me'l. A tu t'ho vaig dir quan ja se'm veia la panxa. No va ser fins al final, quan sabia notar com el tenia posat i no em podia aixecar del llit, que em va semblar que ho tenia clar. Jo no podia i no volia cuidar aquell fill.

—Però on vas amb aquest maletot?

El primer que em va dir la Talita, asseguda al portal pintant-se les ungles dels peus de color negre. Jo acabava d'arribar a la ciutat.

—Vaig a casa la meva tieta, al carrer Noranta, número 19.

—Això és el carrer Quaranta número 19.

—Quaranta?

—Sí.

—Merda. Doncs m'he equivocat.

Volia anar a una adreça a una hora del seu carrer, però com que l'havia dit malament al taxista vaig anar a parar a casa seva. Vivia a la banda sud-est de la ciutat. Els edificis no eren tan alts ni tan grisos com al centre. Les finestres allargades s'arregleraven sobre els grocs i pastel brut de les façanes. Hi havia dues bosses de brossa al costat de la porta d'entrada mig fermentades per la calor que feia.

—Puja, si vols, i amb un cafè t'explico quins metres has d'agafar per anar al carrer Noranta.

Ho va dir passant el pinzell per la minúscula unglu del dit petit i sense mirar-me.

—Vinc per una temporada llarga però és la primera vegada que estic en aquesta ciutat.

—Doncs quina sort que tens, noia.

No ho sé. Potser és que va donar per fet que no em posava sucre al cafè i que a part del maletot em va dir que li agradava la camisa estampada que portava. Va ser tot tan natural. I només entrar vaig quedar fascinada amb el seu pis perquè em va semblar un desastre absolut. Piles de llibres, de caixes mig plenes, de decoracions, de coses inútils. Tasses i copes i roba penjada als poms de les portes. Era com si per aquella casa hi hagués passat un huracà. Com si les coses no tinguessin un lloc concret, perquè encara que haguessis volgut ordenar no hauries arribat a veure on anava res. Em va dir que seria molt millor quan tragués tot el que no era seu i que no volia veure més. S'havia acabat de separar i el pis semblava la devastació emocional que vivia la Talita, i a mi no em va costar sentir-m'hi còmoda. Ella es movia per l'apartament com si tot fos on havia de ser. I fins i tot va trobar un lloc on seure tancant els ulls i deixant que el raig de llum de la finestra li escalfés la cara.

Em va preguntar si tenia permís per treballar. Li vaig dir que no tenia res previst ni planejat. Que volia marxar com fos de casa i l'únic que hi havia en alguna banda del món per anar a trobar era aquesta tieta que a penes coneixia i al voltant de la qual hi havia més rumor que història certa. La meva mare li havia dit en una carta que quan estalviés prou per a un bitllet aniria a veure-la i a estar-me amb ella una

temporada. No havia donat detalls. Tal com ho explicava a la Talita veia que sonava estrany i complicat. A més arribava sense haver dormit, sense haver menjat; havia fet un vol de més de vuit hores. Estava marejada i no tenia ganes de veure'm amb la meva tieta (perquè és que no l'havia vist des de feia molts anys). Però per dins em corria l'excitació i un estat d'ànim bestial. Volia parlar amb gent, volia caminar, volia saber com seria tot tres setmanes després, passar el primer tram en què encara m'havia d'acostumar a tot.

—Va marxar quan era molt petita i ni la recordo.

—Vols quedar-te aquí aquesta nit, doncs?

—Vius tu sola?

—Sí, el pis és molt petit, però aquest és el millor barri. A més, al sofà no s'hi dorm malament. La teva tieta sabia que arribaves avui?

—No, no li vam donar una data concreta.

—Així no tens pressa.

—Em sap greu molestar.

—Si d'aquí unes hores ens estem estirant els cabells no pateixis que el carrer Noranta està a prop i si cal t'hi porto arrossegant-t'hi.

Em va fer riure.

—Et puc ensenyar la ciutat i ens ho passarem bé.

Segurament si ara em veiés des de fora pensaria que quina boja estava feta, la Talita, que convidava a dormir la primera que passava. Però si hagués buscat en tota la ciutat no hauria trobat ningú igual. Davant de l'edifici mostassa brut, aquell dia, fent-m'hi

aparèixer la Talita, qui em controlava la vida des de ves a saber on va prémer el botó dels encerts, dels que sempre pensaré que van valdre la pena. Aquest cop la pedra ni tan sols començava a rodolar per la teulada. Em va donar roba seva que li anava petita i volia llençar i em va dir que em podia ajudar a trobar feina.

—De lluny ja t’he vist que no sabies on anaves.

Ella estudiava infermeria i treballava algunes nits en un local de copes on era mig encarregada i cobrava bé. Era molt alta. Em va dir que havia anat a parar a un bon lloc. Que el barri a les nits era rabiós. Que era brut i descarat, que hi veuria gent que no em podia ni imaginar. I que hi corria la droga com una malaltia infecciosa. Em va fer venir por i curiositat.

—Ballar t’agrada?

—Ballar?

—Sí, si t’agrada ballar a la nit als locals. Hi ha gent que surt però que es pot passar la nit sense ballar ni una cançó.

—No, no. Jo ballo.

—Millor.

I ens vam posar a fumar i tot quadrava perquè ella va encetar un cartró de tabac però havia perdut l’encenedor fent caixes al pis i jo en portava tres al bolso però no em quedava ni un cigarret. Hi ha aquests petits moments d’harmonia, quan fumes. Em va dir que coneixia molts llocs per anar a passar-nos-ho bé i que tornaria a casa amb alguna imatge escandalosa al cap i pensant que no podia ser veritat. Feia

cinc anys que havia arribat a la ciutat, ella. De seguida vam convertir el sofà en un llit, em va omplir una altra tassa de cafè i es va posar a preparar-me un entrepà que va escalfar a la paella amb un quilo de mantega.

Una de les millors coses de la Talita era que prenia les decisions com si tot li cremés a les mans. Hauria corregut a buscar el que necessités, era capaç de manejar el destí, de torçar-lo com li convingués. Llavors ella necessitava algú per cuidar, necessitava canalitzar la buidor de la ruptura en algun objectiu que li proporcionés coses bones. I com que jo era obedient, la recompensa era veure que m'ajudava i m'espavilava, com si hagués trobat un gatet desemparat sota la pluja just quan ella necessitava acaronar una bola de pèl que li fes rum-rum a prop de la cara. Com si fos el més important. I això que era la primera vegada que em veia.